Pakūta – po aniuola Luka sparno (Tėkra – netėkra ėstuorėjė)

Nuorio jums papasakuotė ėstuorėjė, katra, mona mėslīmo, gal atsėtėktė kėkvėinam iš jūsa. Tas nutėka dėdlė senė. Aš atsėkieliau onkstėi rītė, dā saulė nebova patekiejosi. Pasėtaisiau rīšoulieli so maisto, palėkau tievāms laiškieli: „Išvaževau pasėtėktė saulūtės". Bemīndama dvėratė piedalus mėslėjau, kōr geriausė vėita pasveikintė nauji rīta. Po keliū mėnōtu somėslėjau. Nuvaževau pri Pakotovienu pėlekalnė, ont katruo šiou laiko jau rauduonāva dėdlė daug žemougiu. Pro jaunū beržieliu vainėkus bōva matītė tekonti Mėniejė. Tou tarpo pakėla dėdėlis vies, bet grėtā nurėma. Atsisiedosi ont žuolėis laukiau grāžė vāsaras rīta. Po keliū mėnotu pamatiau geltuonus saulūtės spīndolius. Tou muomėnto ėšgėrdau bālsa, katras monėm šaukė vārdo. Aš ėsėgondau pamātiosi sparnouta žmuogo, vėrš katruo galvuos švītiejė aureuolė. Ōns mōnės paklausė:

– Kōn to če dėrbi?

– Atejau pasėtėktė gražiuosės saulėlės, katra dabā monėm šėlda, kol ougaujo, – atsakiau.

Nusėšīpsuojės viel klaus:

– Kou to vardo?

– Vėsu pėrmo prisėstatīk to, vo tumet jau aš pasakīsio, kas tuoki eso!

– Mōna vārds Luks, eso Pakotovienu kaimėlė aniuols sergietuos. A dabā pasakysi, kas esi?

– Tėp, – atsakiau. – Mōna vārds Īndrė. Gīveno če netuolėj so šeima. Jėgot lėsi, pasėgruožiesio dā bėškieli šėlto saulietekio.

Vėdo tīliejuov kuokės pėnkiuolėka mėnotu.

– A norietomi pamatītė labā grāži vāizda? – paklausė Luks, – pāti gražiausi pasaulie.

Aš kėik pamėslėjosi atsakiau:

– Gerā, bet tik labā grėtā.

Ōns nusėšīpsuojė, lėipė ėtė anām po pāskas ė neatsėlėktė. Ējuov mėška kelio. Ėdama matiau daug spalvuotu drogieliu ė gieliu. Stėrnas, stėrniokā, vuoverės so pėlnas žondās ė gliebės rėišotū, zoikė, bėtėlės – vėsė bōva aplinkou, kōr tik paveiziedavau. Mėška vėdorie priejuov nedėdėlė truoba so rauduono stuogo ė roduom doriem. Ėš tuola maties bāltė longū apvadā. Pri truobālės auga ruožiu krūmā.

– Atejuov! – pasākė Luks.

– Bet jog če... Nieka mōndrė nier...

– Ekiau i vėdo!

– Gerā.

Ōns monėm īvedė i vėdo. Pėrmuo truobuo vėskas paprastā: luova, stāls, krāsės, suopka, dūjėnė. Tik dōris iš auksa, katruos vėdė i ėstėklīnta terāsa, katra apaugosi žīdontės vėjuoklės.

– Kōr dabā? – paklausiau.

Ōns paruodė pėršto i terāsa. Sekiau anām po paskos. Pro doris dvėlkė stėpros vies, šāltis, švėisa ė šėloma. Ėjėjosi tėn pamatiau skrajuojontius pūkėnius dėbesis, tekontė saulūtė. Vėdorie, ont stėklėnė stāla, pamatiau patius Pakotovienus. Atruodė, ka skrajuotiau dongou.

– Vo dabā matā, tėkra gruoži? – paklausė aniuols.

Aš atsakiau:

– Dabā žėnau, kas tas īr!

– Nō...?

– Tėi pātis Pakotoviena – gražiausė vėita žemie.

– Paveiziek, kōn matā ont pėlekalnė?

– Savėm iedontė skanės ougas ė veizontė i buočieli, laukonti mōnės.

Ė grėtā tuopteliejė, ka mōn jau laiks ėtė.

– Iki sosėtėkėma.

– Aš tavėm aplonkīsio, ka nesėtėkiesi! – pasakė mōna naujasis prietelis Luks.

Parbiegau pri pėlekalnė. Bočielis monėm pašaukė:

– Īndrūt, lāiks važioutė nomėi!

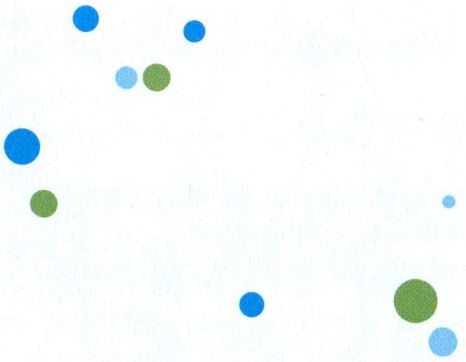
Aš pouliau bočeliou i gliebi.

– Kor bovā? – paklausė.

– Jė pasakītiau, nepatėkietomi! – atsakiau.

Praėjė vāsara, atėjė rodou. Gīvenau gražiausiuo žemės vėituo – sāva gėmtėnie Pakūtuo. Žėnau, ka po aniuola Lūka sparno eso sāugi ė laimīnga. Tėkrā žėnau, ka atės laiks, vėdo apėntās sosėtėksėv.

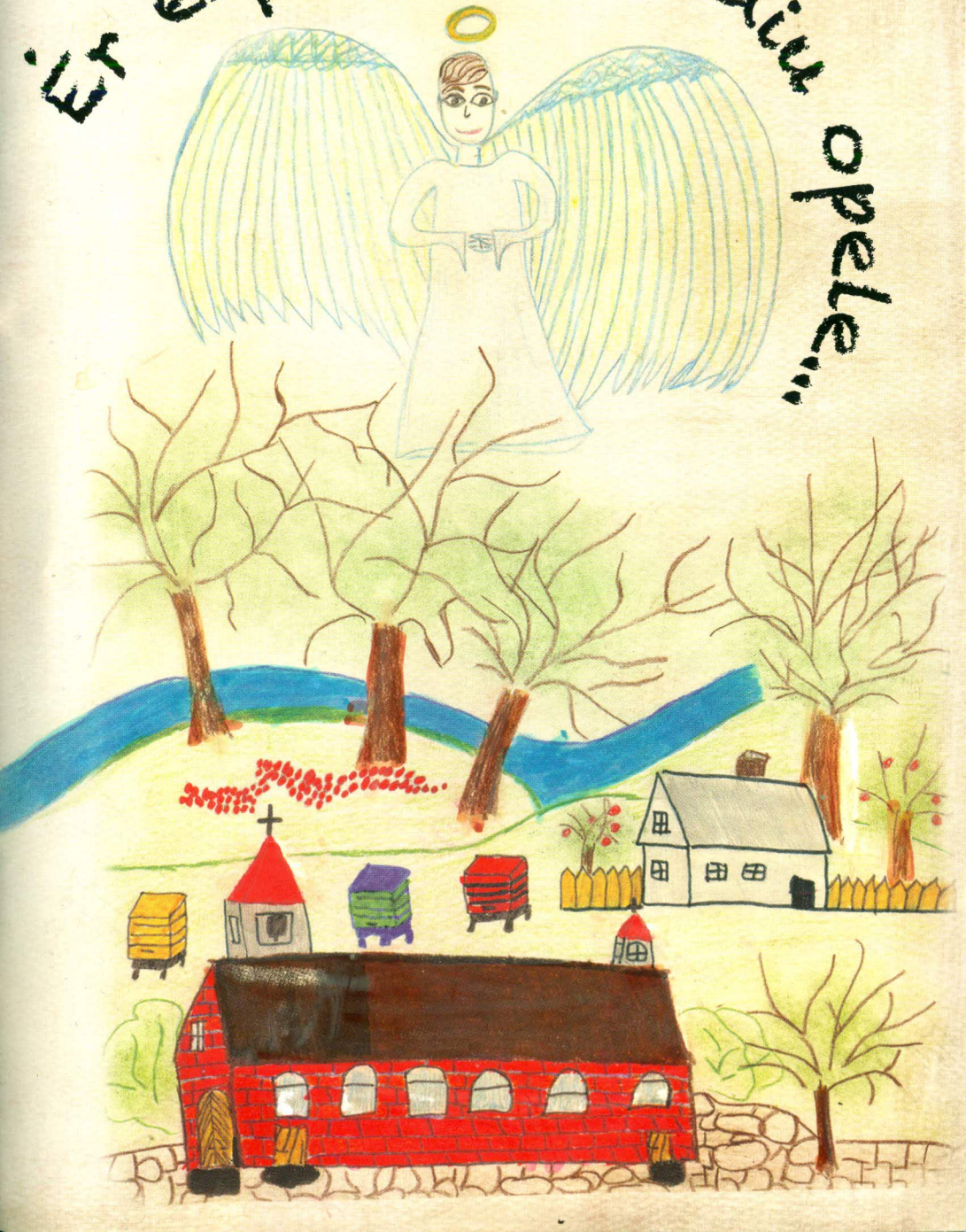
Indrė Anužytė, 13 m.,
Kretingos rajono Kartenos vidurinė mokykla, 7 kl.

Indrė Anužytė, 13 m., Kretingos rajono Kartenos vidurinė mokykla, 7 kl.

Ir ėšplauks žuodiu opele...

Kretingos rajono savivaldybės M. Valančiaus viešoji biblioteka

Ėr ėšplauks žuodiu opele...

Kretinga
2013

UDK 821.172-93(082)
Er-01

Knygos išleidimą finansavo:

Lietuvos Respublikos kultūros ministerija

LIETUVOS
RESPUBLIKOS
KULTŪROS
MINISTERIJA

Kretingos rajono savivaldybė

TARMIŲ
METAI

Redagavo Sigita Dirmeitienė

Dailininkė – Sigita Bilotė

Viršelyje Indrės Anužytės, 13 m.,
Kretingos rajono Kartenos vidurinė mokykla, 7 kl., piešinys.

Priešlapyje Gabijos Vaitkutės, 11 m.,
Kretingos Marijono Daujoto pagrindinė mokykla, 5 kl., piešinys.

ISBN 978-609-404-157-0